

Kırılğan

— redfer · 19 Şubat 2025

Peygamberimiz H.Muhammad Mustafa (s.a.v)in hatırasına ithafen
Hayat hikayesinin 99.bölümü

acılar
insanın benlik kabuğunu kıran yağmurlara benzer
acılar
tenimize değen tohumlar gibi
bizden taze filiz vermemizi umar
insanlığın gözünü gönlünü
taze bir bahara açar acının yere indirilişi

ortak hüznler, ortak kederler
bizi birbirimize kardeş eder
birbirimizden birbirimize kapılar açar
birbirine sırt dönmeye alışkın
birbirini yaban bilmeye hevesli insanlar
müşterek bir tasanın açtığı yaralar sayesinde birleşir
buluşur, tanışır, kaynaşır

acılar
kalıbımızdan kalbimize taşır bizi
böylece acıyabilir olduğumuzu anlarız
kırılgan olduğumuzu fark ederiz
aynı yerimizden çatlayabildiğimizi görüp
sokuluruz birbirimize
birbirimizi ayrı gayrı görürken
bir de bakarız ki aynı çaresizliğin eşiğinde
aynı yüzün kırışık çizgilerinde bekliyoruz

birbirimizi ilgisiz alakasız değilmişiz
meğer aynı kederin kıyısında bükmüşümüz boynumuzu
acıyan yanlarımızı birbirimizden sakladıkça
acımaz oluruz birbirimize
kırılgan taraflarımızı inkar ettikçe
çelikten tunçtan sayarız kendimizi
yok sayarız birbirimizi

paylaşılmış acılar ve müşterek kederler
aynı insanlık yatağına akıtır bizi
bir kez daha tanışırız birbirimizle
bir kez daha barışırsız
devrilir gamsızlığımız, yıkılır alakasızlığımız

işte bu yüzden
ortak acıları
ve ortak acıların kurbanlarını anarken
onların canlarıyla kanlarıyla ödedikleri
o ağır bedel bizim canımıza can katar

bizi küskün ve dargın düştüğümüz kuytulardan kaldırıır
gömüldüğümüz bezginliklerden
ve bıkkınlardan çekip alır
kış uykusundan uyandırır yüreklerimizi

dünyayı dünyadan ibaret bilenlerin
dünyadan ötesine körelenlerin hesapları tutmaz
onlar hasat mevsimini bilmezler
onlar Allah'tan ve ahret gününden ümitlenmezler

dünya ahretin üzerinde incecik bir tüldür
oradan buraya ışıklar sızar
buradan oraya ışıklar düşer
ayaklarımız gün geçtikçe öbür tarafa kayar
dünyada kaybederiz
elimizden çıkar sevdiklerimiz

elinden çıkacağız sevdiklerimizin
belli ki kaybedeceğiz
belli ki kayıp edileceğiz
çünkü dünya ahretin tarlasıdır
onlar en kıymetli canlarının
toprağa düşeceğine razıdırlar
bir çiftçinin hoşnutluğu ile
can tohumlarını toprağa bırakırlar
bir çiftçinin umudu ile azalırlar dünyada
az alırlar dünyadan

hasat vaktini bilir onlar
daha çoğunu umarlar
tükenenin ardında tükenmeyen bilirler
sonların sonunda sonsuzluğa aşınadırlar
ahreti gözler onlar

işte bu yüzden,
dünyada düşerler toprağa
dünyayı düşürürler gözlerinden gözyaşı gibi
belli ki her can kurban olmaya değmez
ibrahim'in ismail'idir kurban
yakub'a yusuf'tur kurban
zekeriyya yahya'sını ekmiştir toprağa

imran ailesi meryem'ini adamıştır
meryem isa'sını nezretmiştir kurban diye
çünkü tarlanın hasadı için
toprağa değerli tohumlar düşmelidir
çünkü dünya dünyadan ibaret değildir

dünyayı dünyadan ibaret bilenlerin,
dünyadan ötesine körenlerin hesapları tutmaz
kurban hesabında
onlar kurban pazarına gelmezler
onlar hasat mevsimini bilmezler
onlar Allah'tan ve ahret gününden ümitlenmezler

*

düşman süvarilerinden bir kaç atlarını sürüp
hedeğin bahsedilen dar yerinden
müslümanlar tarafına geçmeye muvaffak oldular
kendileriyle dövüşecek er dilediler.

içlerinden en meşhuru amr bin abdi vedd idi
birçok hadiseler görüp geçirmiş
yalnız başına birçok topluluğu dağıtmış
cesur ve silahşörlükte mahir bir süvari idi
arap kabileleri onu bir bölük süvariye denk sayarlardı
onunla dövüşmek için
fevkalâde cesaretli ve yürekli olmak gerekirdi
bu sebeple kimse ona karşı çıkmak istemezdi

amr dövüşecek er dileyince
hz. ali...ya resulallah, ona karşı ben çıkayım
müsaade eder misiniz dedi
peygamber efendimiz
sen otur, ya ali, gelen amr'dır buyurdu

amr, tekrar müslümanlara meydan okudu
içinizde muharebe meydanına çıkacak er yok mudur
hani, sizin ölülerinize tayin ettiğiniz cennet, nerede
karşısına kimsenin çıkmadığını gören amr
bütün bütün şımarı ve iğrenç küfürler savurarak
er meydanına çıkacak kimse yok mu diye
üst perdeden bağırdı
hz. ali tekrar cesaretle yerinden fırladı
onunla ben dövüşürüm
amr da olsa çıkar dövüşürüm ya resulallah

fahr-i alem efendimiz
Allah'ın arslanına müsaade etti
bizzat kendi eliyle zırhını ona giydirdi
zülfikar adlı kılıcını beline bağladı
sarığını da başına sardıktan sonra şöyle dua etti

ya Rab
amcam oğlu ubeyde bedir'de
amcam hamza uhud'da şehid oldular
yanımda bir amcazadem ali kaldı
sen, onu muhafaza eyle
ona yardımım ihsan eyle
beni de yalnız bırakma...

hz. ali yaya olarak amr'a doğru yürüdü
İki taraf da bu büyük döğüşü seyre hazır bulunuyorlardı
zırha bürünen hz. ali'nin
gözlerinden başka hiçbir tarafı görünmüyordu
amr, sen kimsin diye sordu
hz. ali..ben ali'yim diye cevap verdi

amr bu bıyıkları yeni terlemiş olan genci
karşısında bulunca
bir merhamet ve hafife alma tavrı takındı
amcalarından senden başka daha yaşlı kimse yok mudur
ben, senin kanını dökmek istemiyorum
çünkü baban benim dostumdu diye konuştu

hz. ali'nin ise cevabı şu oldu
vallahı, ben, senin kanını dökmek isterim
amr, bu cevaba kahkaha ile gülerek
bu ağızla bir kimsenin karşıma çıkacağı hatırıma bile gelmezdi

hz. ali'nin sözleri amr'ı çileden çıkarmaya yetmişti
kılıcını sıyırıp atıyla onun üzerine yürüdü
hz. ali...ben, seninle nasıl çarpışabileyim
ben yayayım, sen atlı
atından in de benim gibi yaya ol diye teklifte bulundu

amr derhal atından indi ve hayvanı salıverdi
öfke dolu bakışlarla hz. ali'nin karşısına dikildi
hz. ali, ey amr
ben, senin kureyşten bir kimse ile karşılaştığında
onun iki isteğinden birisini kabul edip
yerine getireceğın hakkında
Allah'a vaadde bulunduğunu işittim, doğru mudur
amr, evet dedi

o zaman hz. ali...öyle ise, ben seni
Allah'a ve resulüne imana davet ediyorum
amr, bu, bana lazım değil geç bunları
hz. ali ...öyle ise bizimle çarpışmaktan vazgeç
yurduna dön ve buradan git

amr...ben adayacağımı adamış
intikam almadıkça başıma yağ
ve koku sürmeyi yasaklamışımıdır diye karşılık verdi
hz. ali...o halde vuruşmaya hazır ol diye kükredi

amr, yine kahkaha ile güldü
...sen, henüz genç bir yiğitsin
üstelik baban da benim dostumdu
benimle çarpışmaktan vazgeçip dön, geri git
seni öldürmek istemiyorum

hz. ali...ama ben, seni öldürmek istiyorum
hz. ali'nin son cümlesi,
amr'ı son derece hiddetlendirmişti
bir vuruşta hz. ali'nin kalkanını parçaladı
kalkanı delen kılıç, hz. ali'nin alnını sıyırdı
hz. ali şimşek gibi bir hızla yana sıçradı
bu sefer sıra ondaydı

amr'ın boyun köküne zülfıkarla
şiddetli bir darbe indirdi
amr'ın başı bir tarafa, gövdesi bir tarafa düştü
bir anda feryat ve çığlıklar koptu
ortalık birbirine karıştı.

hz. ali ise,
Cenab-ı Hakkın bu muvaffakiyeti kendisine
ihsan etmesinden dolayı
Allahü Ekberdiyerek tekbir getirdi
resul-i ekrem ve müslümanlar da tekbir getirince
bir anda her taraf tekbirlerle çınladı

kureyş'in diğer süvarileri dehşete kapılarak
dolu dizgin kaçmaya başladılar
hatta abu cehil'in oğlu ikrime
can havliyle kaçıp giderken mızrağını düşürmüş
onu geri dönüp almaya bile cesaret edememişti

bir bölüğe bedel olarak görülen amr bin abdi vedd'in
mübareze meydanında düşüp kalması
müslümanları son derece sevindirirken
müşrikleri fazlasıyla korkutup dehşete düşürdü
hatta kureyş ordusu kumandanı abu süfyan
bugün bizim için bir hayırlı iş yok diyerek
ye's içinde hendeğin başından çekilip karargâha gitti

bir gün sonra,
müşriklerin tamamı, kurayzaoğulları yahudileriyle birlikte
her taraftan Müslümanları çepre çevre sardılar
akşama kadar durmadan onları ok yağmuruna tuttular
akşam olup düşman çekilince
Müslümanlar bir miktar nefes aldılar

münafıklar zümresi,
müslümanların maruz kaldıkları bu sıkıntı ve kıtlığı fırsat bilerek
onların maneviyatlarını bozucu telkinlerde bulunmaya başladılar
muhammed size kayser ve kisranın hazinelerini vadediyor
halbuki, şu anda hendek içinde hapsolmuşuz
korkudan abdest bozmaya bile gidemiyoruz
va'dettiği nerede, biz nerede
Allah ve resulü, bize aldatıştan başka bir şey vadetmiyor...

ne var ki, münafıkların bu haince ve dессasça telkinlerinden

hiçbiri gerçek mü'minleri
hz. resulullahın yanından ayıramıyordu
çünkü, onlar, Yüce Allah'ın kendilerine
yardım edeceği hususundaki vadine
bütün samimiyetleriyle inanmışlardı

Allah'ın takdirine teslimiyetleri sonsuzdu
Allah ve resulü uğrunda
her türlü musibet ve sıkıntıya seve seve katlanıyorlardı
münafıklar ise, tam tersine
medine'yi çepçevre saran düşman ordusunun
kainatın efendisi peygamberimizle
ashabı kiramın vücudlarını ortadan kaldıracağını sanıyorlardı
hatta bunu istiyorlardı

böylece bu ağır imtihanda gerçek mü'minlerle
münafıklar birbirlerinden ayrılıyorlardı
kur'an-ı azimüşşanın konu ile ilgili şu ayeti
ne kadar ibret vericidir

'yoksa, sizden evvelkilerin başlarına gelenler
sizin de başınıza gelmeden cennete girivereceğinizi mi sandınız
onlara öyle sıkıntılar ve musibetler erişti
öyle sarsıntılara uğradılar ki
onlara gönderilen peygamber ve yanındaki müminler
Allah'ın yardımını ne zaman diyecek hale geldiler
haberiniz olsun, Allah'ın yardımını yakındır...'

muhasara uzadıkça uzuyordu
müşriklerin baskın ve hücumları her defasında
müslümanlar tarafından püskürtülüyordu
muhasaranın uzaması, her iki tarafı da büyük sıkıntı
açlık ve soğukla karşı karşıya bırakmıştı
düşman ordusunun at ve develerinin yiyecekleri de tükenmiş
hayvanlar açlıkla karşı karşıya kalmışlardı

kuşatma esnasında mücahitler
büyük sıkıntı ve meşakatlere maruz kalıyorlardı
harpten önce durmadan dinlenmeden hendeği kazanmışlardı

o biter bitmez de harbe girmişlerdi
bu bakımdan oldukça bitkin ve yorgun idiler
ayrıca açlık sıkıntısı da çekiyorlardı
hava da oldukça soğuktu

huzeyfe (r.a.), muharebenin sadece bir gecesini şöyle anlatır
biz bir tarafta saf bağlanmış oturuyorduk
ebu süfyan ve ordusu üst tarafımızda
kurayza yahudileri de alt tarafımızda idiler

bunların Medine'deki çoluk çocuğumuza
baskın yapmalarından korkuyorduk
hiç böylesine karanlık,
böylesine fırtınalı bir gece geçirmemiştik
rüzgar sanki ıslık çalıyor
karanlıkta hiçbirimiz uzattığı parmağını bile göremiyordu
biz üç yüz küsur civarında idik
tek tek Allah resulünün yanında nöbet tuttuk

çarşıma öylesine şiddetle devam ediyordu ki
resul-i kibriya o günün öğle, ikindi ve akşam namazlarını bile
vaktinde kılma imkan ve fırsatını bulamadı
daha sonra, o günün öğle, ikindi ve akşam namazlarını
ashabıyla birlikte kaza etti
her iki taraf da,
açlık, yorgunluk, soğuk , netice alamamaktan
gelen sıkıntılarla bunalmıştı

müşrik ordusu son defa, var gücü ve bütün şiddetiyle
hedeğin her tarafından hücumla geçti
çarşımalar çok şiddetli oluyordu
karşılıklı ok ve taş atışları ile
tarafklar birbirlerini yıldırma ve püskürtme istiyorlardı

harbin bütün şiddetiyle devam ettiği bu nazik anda
resul-i kibriya efendimiz,
ridasını üzerinden yere atıp,
ellerini Kadir-i Mutlak'a açarak şöyle dua ediyordu

ey kur'an'ı indiren, hesabı en çabuk gören
kavim ve kabileleri bozgunlara uğratan Allah'ım
onlara karşı bizlere yardım et
Allah'ım Sen bu bir avuç müslümanın helakını dilersem
artık Sana ibadet edecek kim kalır...

o gün çarpışma bütün şiddetiyle devam etti.
artık hava kararmış, taraflar karargahlarına çekilmişlerdi
gecenin karanlığında Hz. Cebrail (a.s.), gelerek
peygamber efendimize düşman ordusunun
bir rüzgar ile perişan edileceğini müjdeledi.

müjdeyi alan resul-i ekrem iki dizi üzerine çöktü
ellerini kaldırarak nusretini ulaştıran Cenab-ı Hakka
şükürünü şöyle takdim etti
...bana ve ashabıma merhametinden dolayı
sana hadsiz şükür ve hamd olsun Allah'ım.

cumartesi gecesi idi.
geceyle birlikte, müşrik ordusunun bulunduğu
sahada dondurucu bir rüzgar gürlemeye başladı
bu, en soğuk kış gecelerinde esen dondurucu bir rüzgardı
müşriklerin gözleri toz ve toprakla doldu
kap kaçaklar uçuşuyor, çadırlar sökülüyor
atlar, develer birbirine karışıyor
gözler birbirini göremiyordu

düşmanı artık müthiş bir korku ,panik havası sarmıştı
bozgun evvela kureyş müşrikleri cephesinde başladı
askerlerden önce, komutan Ebu Süfyan devesine atladı
hemen göç ediniz, işte ben gidiyorum diyerek
Mekke'ye doğru yola koyuldu

kavminin ileri gelenlerinin ayıplamasına uğrayan Ebu Süfyan
tek başına gitmekten vazgeçti ve geri döndü
ne var ki, artık orduda bozgun havası başlamıştı
durdurulacak gibi değildi
askeri toparlamak için gösterilen gayretler neticesiz kaldı
sür'atle toparlanıp Mekke yolunu tutmaktan başka

yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı

öyle de yaptılar
sadece takip edilmekten korktuklarından
henüz o sırada müşrikler safında müslümanlara karşı savaştan
amr bin as ve halid bin velid
200 kişilik bir süvari birliği ile geride kaldılar

kureyş müşrikleri gerisin geri kaçınca,
kendileriyle ittifak etmiş bulunan diğer kabileler de
ordugâhtan ayrılıp yurtlarına döndüler
efendimiz ve müslümanlara yapılan bu İlâhi yardımdan
kur'anı kerimde şöyle bahsedilir

'ey iman edenler. hatırlayın
Allah'ın size olan nimetini ki
düşman orduları size saldırdığında
biz onların üzerine bir rüzgar
ve sizin görmediğiniz ordular göndermiştik
o zaman Allah sizin yaptıklarınızı görüyordu...'

müşrik ordusunun hiç bir müsbet netice alamadan
eli boş döndüklerini, kur'an-ı kerim bize şöyle haber verir

'o kâfirler umduklarından hiçbirisine erişemeden
Allah onları öfkeleriyle birlikte geri gönderdi
mü'minlere de savaşı kendilerinden uzaklaştırmak için
Allah'ın yardımı kafi geldi
Allah dilediğini yapmaya kadirdir
O'nun kudreti her şeye galiptir...'

bir ay kadar süren çetin bir çarpışma ve muhasara
Allah'ın yardımıyla sona ermişti
düşmanlar perişan edilirken
müslümanlara da rahat bir nefes alma imkanı doğmuştu
küffar ordusunun bu dönüşü
artık bütün dönüşlerin başlangıcı sayılacaktı
bundan böyle müslümanlar üzerine
yürüme cesaretini kendilerinde bulamayacaklardı

bedir, uhud ve hendek gibi
üç büyük savaşta müminlerin ne derece kuvvetli olduklarını
onları bundan böyle mağlup etmenin kolay olmayacağını
anlamış oluyorlardı

gerisin geri dönen müşrik ordusunda hakim hava
ümitsizlik, keder ve üzüntü iken
müminler arasında tam bir bayram havası yaşanıyordu
herkes memnun ve mesrurdu
bunca yorucu çalışma, sebat ve cesaretle
çarpışmanın neticesini böylesine güzel bir surette elde etmekle
gönül huzuru içinde
Rablerine hamd ve şükür ediyorlardı

resul-i ekremle birlikte mücahitler bayram havası içinde
hendek'ten şehre döndüler
bu muharebede mücahitler yedi şehit vermişlerdi
kafirlerden ise dört ölü vardı

redfer